

Μονότροπα
ἀπὸ τῆ συλλογῆ «Τὰ παράκαιρα»

Κωστῆς Παλαμᾶς

Πυργοστέφανε βράχε, στὴν ἔρμιά σου ἐκεῖ πάνω
τὸ γλυκύτατο, πλάνο
δειλινὸ δὲν ξεχάνω,

τὴν ἀρχόντισσαν ὥρα, πῶς μιλοῦσε βουβή!
Πῶς τ' ἀπέραντα ἐμπρός μου ὄψη ἀγγέλου ποῦ σβεῖ!

Ἰλαρότατο γύρω τὸ ἀττικὸ δειλινό,
γλυκοχάραμα σάμπως, σάμπως γέλιο ὀρθρινό.

Γύρω γύρω στὸ βράχο καὶ ἡ στεριά κι ὁ γιαλὸς
ὄλα σὰ νὰ ξυπνοῦσαν καρτερώντας τὸ φῶς,

καρτερώντας τὸν ἥλιο· κι ἔλεες: -Τώρα θὰ βγῆ!
Κι ἐνῶ πέθαινε ἡ δύση, γλυκανθοῦσε κι ἡ αὐγή.

Καρτεροῦσες τοῦ κράχτη πετεινοῦ τῆ λαλιά.
Σιταρήθρα, στὰ ὕψη! Πρωί. Τὸν ὕμνο, πουλιά!

Χαρᾶς μήνυμα ὁ κόσμος. Φώναξέ το. Μεθοῦσες.
Καὶ τὴ γλύκα τοῦ σύκου τοῦ δροσάτου ποθοῦσες.

Καὶ σὰν ὄνειρο ἡ πλάση, ποῦ ἡ ξυπνὸς ἡ κοιμᾶσαι,
ὄνειρο εἶναι, τὸ ξέρεις, καὶ μ' αὐτὸ θέλεις νά 'σαι.

Ἄ! μὰ τί ὄνειρο, τί ὥρα στὸ πλευρό σου ἡ ζωὴ
μονοκόμματη καὶ ἴδια καὶ ἄλλη, βράδυ, πρωί!

Καὶ δὲν ξέρω, ὅταν πόθος βράχος πλάι σου κρατεῖ με,
στὸ βασίλεμ' ἂν γέρνω, στὸ ξημέρωμ' ἂν εἶμαι.